Sense sortida

Com assassins, amb les destrals clavades en el somni,

decapitant tots els dorments,

i, sobtadament,

tot desapareix

i només veiem les testes...

Així, com els tambors dels carrers

es van endinsant

en la profunditat del somni,

i tot d'una ens recorden

que allà, hi viu la desesperació

i una paret,

i una cantonada,

aquesta mateixa que és aquí,

aquesta que

és la culpable de tot.

Intento tapar les finestres amb els palmells de les mans,

mentre vidre rera vidre,

es van esmicolant.

Tota la vida

vaig apostar per aquelles cartes–finestres,

Ho podia perdre tot

per un sol punt de vidre.

L’obscuritat

- tafurer de miratges -,

caminava per les finestres

tot marcant els vidres amb les petjades de l'alegria.

La baralla de les finestres i els vidres

triomfa amb orgullosa brillantor,

que esclata, insolent, en aquesta nit de l'arbre.

Oh, si pogués fer com abans,

créixer,

volar en un vers finestra endins.

No, no pot ésser.

Amb la humitat de la paret em vaig marcint.

Ni els versos

ni els dies són ja els mateixos.

Es gelen les pedres,

amb una fredor de tomba.

Són poques les escombres.

Pujo

descalç

per graons embrutits d'escopinades.

No emmudeix el dolor del cor,

estanyant anella rera anella.

Així,

després de matar,

Raskòlnikov

féu sonar la campaneta.

Els hostes pugen l'escala...

Tots els graons són per a ells...

per a mi solament la paret.

Escolto

el xiular d'unes cordes.

Potser ella estigui ben arrepapada,

com per casualitat,

només per als invitats.

Els dits

d'ella,

desesperadament,

segueixen agosarats, l'escridassada,

mentre es mofen del dolor.